

POGAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

5. čislo

Budyšin, meja 1955

Lětnik 5

Mało dželačerjow (Mat. 9, 37, 38)

Cehodla? Dokelž so próca nje-wuplaći! W druhich powołanjach so pjenjezy z lóšim zasluža. Tuž je na času, to wuměnjaja za duchownske powołanje polěpšimy a změjemy zaso dosć dželačerjow.

Ale směmy to? Směmy žnjeńcarjam jich dželo woložić? Dželačerjow wabić z wuhladami na wysoke dochody?

Pasće stadło, nic hroźneho dobytka dla, ale z hotowej wutrobu! Ach, kak derje by bylo, naši duchowni mohli po Knjezowych słowach: Darmo sće dostali, darmo dawajće, darmo swojim wosadam služić! Kak by jim to jich službu woložilo.

Duchownske dželo woložić? Jezajas wuzběhowaše na Božim wotročku, zo je ze swojjej dušu džela. A z dušu dželać to drje je česo dyžli z ruku abo z rozumom dželać. Naš Knjez je križ na Golgata njesl nic jenož drjewjany, ale z tutym križom wšón hrěch swěta. Tohodla jeho tak lubujemy. Tohodla so před nim zhibuja kolena wšitkich. Tohodla so k njemu modlimy: Moj Knježe a moj Božo! Wón je zawěrnje so wopokazał jako tón dobry pastyr, kotryž nje-wopuści swoje wowcy, ale da za nje swoje žiwjenje. Wón bě najhubjeński a najzacpěniši mjez wšemi, a tohodla je nětk jeho mjeno najkrasniše, najstrošniše mjez wšitkimi mjenami. Wón je biskop našich dušow. A my, my dželačerjo w jeho winicy, my chcyli woslabnyć? Procy so bojeć?

Ně, nihdy nanihdy njesměmy dželačerjam w Božej winicy jich

robotu spytać woložić. Nawopak! Jim jich swědomje wotrić! Džiće, chodźće do swěta. Starosće našeho časa tebje wobskoržuja. Čłowjek je so zabludžil, stara so wo wjele, ale njestara so wo to jedne, štož je nuzne. Cehodla je njebjo pomročene? Njesu to mročele, kotrež je hrěch čłowjekow rozšwihał? Hrěch pak čłowjekow wobskoržuje. Čłowjekojto služba čertej bole dyžli Bohu. A ty, dželačerjo w Božej winicy, chceš njewinowaty přihladować, kaž by to tebje ničo njestaralo? Wupléwaj tola por a černje, zo njeby so wino zadusylo. K tomu tu tola sy! Njepraj, zo twoje mocy njedosahaju. To su družy tež prajili: Možzas, Jeremias. Haj, kóždy wotročk Boži je so přeco hišće strožil čezkeho nadawka. A tola je jich Boh wopasał a jich wjedl, hdžež n o c h c y c h u. Hdyž dušepastyrjej jeho služba kamjeńčezka, abo lěpje, križ čezka na duši leži, potom směmy so nadzeć, zo ma něšto teje zmyslenosće, kaž ju Jezus Chrystus tež měješe.

Přihladowarjow njetrjebamy, kotřiž z hordosću kritizuja, ale tajkich, kotřiž su zwolniwi, jedyn druhého wobčežnosć njesć. Chrystusowi služobnicy a zastojnicy na Božich potajnstwach su ponižni, swěrní, dobroćiwi, sprócniwi dželačerjo a předewšěm smilni samariticy. Nic rany bić, ale rany zawobaleć. Nic do wohenja hidy duć, nic z wjelkami wuć, nic z lawami torhać, ale być posli měra. Nic z „mudrymi słowami“ so před ludom hordzić, ale Chrystusa předo-

wać, Židam pohoršenje, Gričiskim (a wšelkim druhim) hluposć.

Hdže su tajcy posli Chrystusowi, tajcy dželačerjo w Božej winicy, hdže su žnjeńcy? W tym drje smy sej přezjedni: žně su wulke. Nuznje trjebamy žnjeńcarjow.

Ale kak sej jich dobudžemy? Nic z tym, zo bychmy jim złote hrody slubili.

Hdyž běchmy jako wojacy na Sardiniskej, wědzachmy tam wosrjedz sucheje krajiny žorlo krasneje wody. Samo wot so so rozumješe, zo to sami za sebje njewobchowachmy, ale wšitkich lačnych tam rad dowjedzechmy. W swojich stanach mějachmy po možnosći přeco karany z wodu stej. Z tobakom, cigaretami a palencom wikowachmy. Štož chceše naš tobak kurić, naš palenc pić, dyrbješe nam za to jejka, butru, melony abo druge rjane wěcy přinjesć. Nihdy pak njeby ničo z wodu wikował a njech by hišće žadniša byla. Lačneho móc z čerstwej wodu napojić, to je wjesele. Za to njehladaš džaka.

Kak potajkim dobudžemy dželačerjow do Knjezowych žnjow?

Komuž je žel rjanych žnjow, pomha je dom brać, zo njebychu so skazyle. Štož widzi lačneho, da so jemu wěsće napić, ma-li sam wodu.

Tohodla: Křescenjo, wotuće. Spoznajće čas a wam budže luda žel a sami wot so budžeće z lutej smilnosću žnjeńcarjo na Knjezowych žnjach a budžeće tež druhich za tutu spomožnu službu wabić. W.

Hrono za měsac meju:

Kiž je we nas započal dobry skutk, tón jón tež dokonja hač do dnja Jezom Chrysta. / Fil. 1, 6

Nic zahoritosć, ale rozsud swědomja

Nihdy njeje so bjez zahoritosće ničo wulkeho na swěće dokonjalo. To su naši wulcy pěnjerjo přeco zaso prajili. A to je tež wěsće wěrnó. Njeje to znamjo slabosće, zo so w našim cyrkwinskim žiwjenju lédma hdy něšto kaž zahoritosć zaplómjenja, hdyž tola w politiskich zhromadžiznach, w koncertach, w sportowym palasće sej ludžo z lutej zahoritosću pomhać njewědža? Zahoritosć — znajmjeńša na zeńdženjach našeje Młodeje wosady, abo tola na cyrkwinskich dnjach? Japoštoľo Jezom Chrysta njeběchu zawěsće husto zahorjeni. Ale druhdy je so tola předobyla. Šćěpan bě w swoich poslednich słowach, doniž jeho njekamjenowachu, zahorjeny. Pawol, kotryž zwjetša tak stróžby, haj bojazliwy rěčeše a pisaše, znaješe zahoritosć, jako wosadže w Korinće chwalbny kěrluš lubosće pisaše: Hdy bych z čłowskimi a jandželskimi jazykami rěčal . . . Abó jako před kralom Agripu a před bohotom Festusom předowaše. Kak husto běch sej přaľ, ja móhl tež tak předować, zo by mje něchtó přetorhnył. „Blazniš so! Tvoje wulke nawuknjenje přinjese će do blaznosće!“

Z předowanja biskopa Dibeliusa. Die Kirche 17. 4. 1955.

Serbski cyrkwinski dzeń 1955 nic 22., ale hižo 19. 5. 1955 w Budyšinje

Dla njepřewinjomnych přičin dyrbbeje so Budyski wokrjesny cyrkwinski dzeń, kotryž bě na njeźelu Exaudi (22. 5.) postajeny, přepoložiť na dzeń Božeho stpića, 19. 5. 1955.

Dokelž chychmy lětsa swój Serbski cyrkwinski dzeń zwjazac z Budyskim cyrkwinskim dnjom a znowaposwjećenjom Budyskeje Pětrowskeje cyrkwe, so tež won přepoloži na

dzeń Božeho stpića

Wšěch swěrných ewangelskich Serbow tuž wutrobnje přeprašujemy na tuton dzeń do Budyšina, hdžež so zeńdžemy w Božim domje Michalskeje wosady. Program so Wam w samsnym čisle na druhim městnje wozjewja.

Ale naš knjez Jezus Chrystus nihdy ničo wo zahoritosći wědžec nochcyše — ani pola młodźenca, kotryž chcyše zahority za nim chodźić a kotrehož wótrje wotpokaza: „Liški maju jamy . . .“ ani pola swoich wučobnikow, hdyž so zahorjeni dom wroćichu: „Tež čerći su nam podaći w Tvojim mjenje!“ Tež zahorite předowanje Pawoła njeje žohnował, mjez tym je tak wjele stróžbych słowow přez lěstotki na přemožace wašnje žohnował.

Zahoritosć je wěc rozbudžených začułow. Ale što su začuća? Přińdu a zańdu! Na začuća njemóžeš žane mandželstwo založiť, žane wukublanje młodžiny. Ze začułow njenastanje žadyn zesylnjeny charakt. Jezus Chrystus njeje do swěta přišol, zo by čłowjeske začuća rozbudził, ani pobožne, ale zo by swědomnje wubudził a je na Boha pokazal. To wšak je rozdžěl mjez křesćijanskej wěru a wšěmi swětonahladami po cylej zemi. Za bujneho profetu Mohameda móžeš so zahorić, nic pak za křižowaneho Zbožnika. Před jeho křižom móžeš so jenož wohańbjeny pochilić: Moja wina! Moja wulka wina!

Žně su wulke

Serbski cyrkwinski dzeń 1955

Bože stpiće, dnja 19. meje 1955, wotměje so w Budyšinje naš lětuši cyrkwinski dzeń. Steji pod heslom tutoho lěta „Žně su wulke, ale malo je dželačerjow!“ Na samsnym dnju budže w Budyšinje powšitkowny wokrjesny cyrkwinski zjězd, w kotrehož wobłuku so tež my ewangelscy Serbja zeńdžemy. Smy so pak hižo za to starali, zo móže so naš ewangelski serbski cyrkwinski dzeń při wšitkich druhich wulkich zhromadžiznach w Budyšinje na zwučene wašnje samostatnje wotměwać.

Zwučena zhromadžizna serbskich fararjow, předstejerjow a druhich cyrkwinskih sobudželačerjow njech lětsa wupadnje. Bože stpiće dopoldnja w 9 hodž. budu serbske swjedženske kemše w Michalskej cyrkwi, na kotrychž naš serbski superintendent Mjerwa předuje. A wot 11 hodž. hač do 13 hodž. budže naša hłowna wosadna zhromadžizna, na kotrejž fararjo a lajkojo porěča wo temaće „Žnjeńcy, kajkichž Bóh nam da a kajkichž chcemy sebi znowa wuprosyć“.

Potajkim wšo kaž hewak! A popoldnju w 14.30 hodž. wobdžělimy so wšitcy na wulkim zeńdženju na Mjasowych wikach, zo bychmy narěče wšelakich cyrkwinskih wosobow a wjednikow slyšeli. Potom móže sebi kóždy znowa wuporjedženu a poswjećenju wulku cyrkwe wobhladać. A we 18 hodž. je skladnosć, slawny oratorij komponisty Haendela „Messias“ we wulkej cyrkwi abo tež druge poskićenja (křesćanske džiwadla) wopytać.

My chcemy dawno hižo raz swój cyrkwinski dzeń w našej serbskej stolicy wotměć. Lětsa mamy nětk k tomu skladnosć. Wosebite čahi a awtobusy nas do Budyšina a za so wróćo powjezu.

La.

Korektury za nowe serbske spěwarske Minakalski duchowny nětko čita. Nadžijamy so, zo so nowe serbske spěwarske bórže dočičća a zo budu nazymu 1955 hotowe.

Moje pučowanie do Jeruzalema

Farar Wjeńcko-Dešnjanski

Stwortk. 7. apryla, běchmy hižom zahe do pječich zwjercha na łodzi, přetož naša łódź přestawaše před Jaffa, bibliskim Joppe, wotkež dyrbyeše nas železnica do Jeruzalema dowjesć. Połni nutrnosće hladachmy přez wusku smuhu wody, kotraž nas hišće dželeše wot swjateje zemje, konca našeho puča. Před nami běše město, kotrež na 36 m wysokej horce do wysokosće sahaše. Naše mysle džěchu nazad do časa, jako chcyeše raz Jonas swojemu Bohu wučeknyć w njewěrje a wulka ryba jeho požrě a jeho zaso žiweho na brjoh wupluny (Jona 1, 3 atd.). A jow bu tež za Salomonowy čas drjewo z libanonskich hor kaž tež za twarjenje drugeho tempła za čas Ezry přiwožene (2. chron. 2, 10, Ezra 3, 7).

Z našych mysłow wutorhny nas naraz wolanje muži, kotřiž so na wulkich čolmach k łodzi přibližowachu, zo bychy nas na kraj dowjezli, přetož łódź dyrbi něšto stow metrov před brjohom zastac, dokelž je morjo tam nilke. Wjeslowanje (rudern) z čolmom jow tak bjez stracha njeje a při wulkim wětre docyła možno njeje, přetož we wodze su před brjohom wulke skalizny a jenož wuski přewoz wjedže přez nje, kotrež pak při wysokich žolmach widžeć njejsu. Tuž dyrbja pučowarjo na lěpše wjedro čakać. Nam běše Bóh za naš přichad krasny dzeń wobradžił. Miły nalětni wětřík poduwaše nam napřečiwo. Wot brjoha so rozšěrješe krasna woň Jaffanskich sadowych zahrodow,

hdžež „zlote jablučiny“ (Apfelsine) kćejachu. Na morju so nje-hnu ani žolmički, tak běše wočichnylo. Blyšč schadžaceho slónca da krasnemu wobrazej wokoło nas prawe swětlo. Wjeseli stupichmy do čolmow a zanošachmy poľni džaka napřečo Bohu, kotryž bě nas tak luboznje wjedł, džakowny kěrľuš: „Njeh Bohu džakuje . . .“ a „Swětlo wěčnej swětlosće“.

Bórze smy derje přewjezeni a smy zaso na twjerdej zemi a stejimy nětk w měsće Tabeje (jap. skutk. 9, 36—43) a myslimy na džiwne zjewjenje, z kotrymž Bóh Pětrej wědžeć da: „Štož je Bóh wučičil, to nječin ty nječiste.“ Žiwjenje w měsće je skoro runje tajke kaž w Portsaid. Před kofejownjemi sedži při a na hasy na niskich plečenych stolčkach cyła kopica muskich a lěnikuje swoju wódnu pachawu cycajo a kofej přiřiwajo. Ducej nimo pohladamy tež do předawarnjow a do džělarnjow rjemjeslnikow, chwatajmy nimo žónskich, kotrež karany a korby na hłowje noša, zo bychmy hišće do wotjězda železnicy němske sydličo a sadowe zahrody sebi wobhladali. Krasne pak su tele jablučinowe lěsy! Zraly a poľzraly sad a tež kćejace halozy možeš na samsnym štomje zdobom widžeć. Wulke kopicy zraleho sadu leža pod štomami, kotrež na předaň přiřihotuja. Wšudže zetkachmy so z předawarjemi, kotřiž jabľuka cuzbnikam přiřikowachu, a my so rad ze slódkim sadom wokřewjachmy.

(Pokročowanie scěhuje)

ewangelskeje cyrkwyje w Němskej ani jenički zastupjer serbskich wosadow ani woleny ani powołany njebu. Wo tym hišće pozdžišo rozprawjamy.

Z němskeje ewangelskeje cyrkwyje. Nowych ewangelskich biskopow wolichu w poslednim času w Hamburku, w Magdeburku, w Greifswaldze a w Bajerskej. Nowy biskop Hamburskeje ew-luth. cyrkwyje bu farar dr. Knolle, za noweho biskopa za Magdeburk pomjenowachu probšta Janicke, za biskopa w Greifswaldze bu po jutrach zapokazany dr. Krummacher. Za bajersku ewangelsko-luthersku cyrkweju wuzwoli synoda w Bayreuce Hermannu Dietzfelbingera, kiž wot 1. 5. 1955 swoje biskopske zastojnstwo w Münchenje nastupi. Činmy tež my za našu cyrkwinsku wyšnosć stajnje prawe dobroprošenje!

Němski ewangelski cyrkwinski dzeń budže daľ Bóh w awgusće lěta 1956 w Frankobrodze n. M., wozjewi wóndano sekretar farar Giesen w Budyšinje. Tutón cyrkwinski dzeń ma so wotměć pod heslom cyrkwinskeho lěta 1956: „Dajće so z Bohom zjednać.“ (2. list japoštoła Pawoła na Korinthskich, 5. staw, 20. hrono.)

Na synodze zjednoćeneje ewangelsko-lutherskeje cyrkwyje w Němskej, kotraž so wotměje w NDR we Wajmarje, so tež wodzacy biskop tuteje cyrkwyje (skrotš. VELKD) znowa wuzwoli, dokelž chce so stary biskop dr. Meiser na wotpočink podac.

Dnja 14. 6. 1954 bu naš česki přećel **dr. Antonín Frinta** w Praze 70 lět stary. Jako přećel Adolfa Černeho je wón přeco žiwy zajim za serbskich ewangelskich měł. Profesor dr. Frinta narodži so 14. 6. 1884 w Nowym Měsće nad Met. Běše z profesorom w Mladé Boleslavi a w Plzni. Potom bu na Prasku uniwersitu jako docent a pozdžišo jako profesor słowjanskich řečow pomjenowany. W Praze je so tež za serbskich studentow swěru starał. Kaž prof. Černy přestupi prof. Frinta wot romsko-katolskeje cyrkwyje ewangelskeje (českosłowjatskeje) cyrkwi. Přejemy k. profesorej miły wječor žiwjenja!

Hródk (Spremberg). Jako nowy superintendenta w Hródku bu farar dr. Schmidt, prjedy w Dešnje pola Choćebuza, zapokazany.

Z cyrkwineho swěta

Njedzeli Rogate, 15. 5. 1955, swjeći biskop dr. Otto Dibelius swoje 75-činy. Biskop dr. Dibelius je biskop ewangelsko-unirowaneje cyrkwyje Barlina a Bramborskeje, předsyda Rady ewangelskeje cyrkwyje w Němskej (EKiD) a sobu předsyda Swětoweje rady cyrkwjow. Wóndano nawjedowaše biskop dr. Dibelius delegaciju ewangelskeje cyrkwyje w Němskej, kotraž českosłowakske ewangelske cyrkwyje w ČSR wopyta. Biskop dr. Dibelius je při tutej składnosći w Praze předowal.

Za sekretara němsko-českosłowakskeho duchowneho konwenta bu wyši konsistorialny rada dr. Crauhedaing z Barlina pomjenowany. Škoda bě, zo w delegaciji němskeje cyrkwyje ani jenički serbski farar sobu postajeny njebě. Zda so, zo serbske wosady za EKiD njeeksistuja. Tež při swojich wopytach na němskej ewangelskej synodze w Espelkamp ani biskop Chabada ani prof. dr. Michalko ani česky fararjo, kiž po bychu w Dortmundze, na serbske wosady njemyslachu. Do synody

Budyšin. W měsacu wulkeho rožka tutoho lěta wumrě prjedawši superintendent Budyskeho cyrkwinskeho wokrjesa, Božidar Walter Berg, w 81. lěće žiwjenja, po dolhim čerpjenju. Superintendent Berg běše so 2. meje 1874 w Šćećinje narodził a skutkowaše wot lěta 1903 jako duchowny w Pětrowskej (němskej) wosadze w Budyšinje. W lěće 1933 pomjenowachu jeho za superintendenta w Budyšinje. Za serbske cyrkwinske naležnosće njeměješe wjele nutřkowneho zrozumjenja. Němsko-křescanske „cyrkwinske“ knježerstwo je potom něšto lět pozdžišo sup. Berga na wotpočink posłało. dokelž zemrěty sluješe k wuznawarskej cyrkwi. Po wójnje je sup. Berg husto hišće wupomhał, doniž Boža ručka jeho njezaja. Won je pochowany na Tuchorskim pohrjebnišću.

Bukecy: 6. nalětnika možeštaj Heyerac mandželskaj, přesydlencaj w Mješicach, w kruhu swojich lubych žadny swjedžen zlo- teho kwasa swječić. W rjanej swjatočnosći jeju w přitomnosći mnohich wjesnjawow dujerski chor z Bukec počesći, a Bukečanski farar jeju žohnowa.

10. nalětnika mějachmy wjesele, Bódlincec mandželskeju w Nowych Koporcach při skladnosći jeju dejmantneho kwasa počesćić. Kaž dalcko je nam znate, njeje so tajki džen w běhu 40 lět w našej wosadze wjacj swječić mohl. Cim wjetše je naše wjesele, zo smédzjachmy tutymaj wobstarnymaj stawomaj našeje wosady — Bódlincec džéd je 85 lět a jeho mandželska 83 lět stara, a wobaj staj hišće strowaj a někotrežkuli džélo hišće wobstarataj — we wosebitej hodžincy naše a mnohich zbožopřeca tołmačić. Dujerski a cyrkwinski chor z Bukec jeju z hudźbu zwjeselištej, a Bukečanski farar jeju z wutrobnym słowom požohnowa. Wjele kwětkow a druhich darow swědčeše wo sobuwjeselu mnohich, a tež na tutym městnje njech so jimaj hišće raz Bože žohnowanje přeje

z heslom: Knjez je wulku wěc na nas činil, toho so wjeselimy.

Chwaćicy. Wosadny farar Hammermann schori do jutrow tak čězko, zo dyrbyeše so na lěkowanje podač. Tohodla wotmě konfirmaciju tute lěto w Chwaćanskim Božim domje k. superintendent Busch-Budyski. Přejemy fararje Hammermannej, kiž je nětko w 34. lěće žiwjenja, bórže dospolne wustrowjenje, zo by dale z wjeselom skutkowač mohl.

Delnja Lužica. Nowe cyrkwinske rumnosće za wosadu, nabožnu a pačersku wučbu poswjećichu abo natwarichu w poslednim času w Šmogorowje a w Golkojcach. Najwjetšu wjesnu cyrkej w Błotach. w Borkowach, su znutřka ponowili. Bohužel njeslyšimy ničo w tym, zo so něšto přeměni w tym, štož Bože služby w delnjoserbskej řeči we wobwodze ewangelskeje cyrkwyje w Bramborskej nastupa. Tam su serbske Bože služby wot l. 1940 woteznate. Cyrkwinski za- koň, kajkiž je w Sakskej za serbske wosady z lěta 1941, w Bramborskej scyla nimaju.

Krjehja. Započatk tutoho lěta položichu wěnc na row přenje serbskeho molerja Hendricha Wjele, kiž je 1. 1. 1805 w Budyšinje wumrěl a w Krjebi na pohrjebnišću pochowany. Farar Garbe při tutej skladnosći porěca něšto slowow wopomnjeća.

Klukš. W postnym času wotmě so w Klukšanskej wosadze wizitacija wot kk. superintendentow Mjerwy-Bukečanskeho a Buscha-Budyskeho. Tajke wizitacije dyr- bja so poprawom každe šeste lěto w každej wosadze wotměč. Wizitacije moža być skladnosće, při kotrychž wosady hladaju wročo a do přichoda. Naspomni so, štož bu z Božej pomocu dokonjane a štož bu skomdžene.

Minakal: Dnja 8. wulkeho rožka 1955 woswjeći knježna Biesoltec z Minakala swoje 70-ćiny pola swojeje sotry w Barlinje. Wona so narodži 8. 1. 1885 jako džowka pjejarja a cyrkwinskeho předstejćerja Biesolta, kiž w l. 1915 w Minakale zemrě. Knj. Biesoltec je w swoim žiwjenju wjele za cyrkej woprowala. Přejemy jej měrny wotpočink.

Minakal. Wosadny farar Bamž swječeše 23. 3. 1955 swoje 40. naro- dny. Won je so 23. 3. 1915 w

Lipsku narodził. W l. 1939 bu won farski wikar w Grambke-Mittelsburen pola Bremena. Přenje pru- wowanje bohosłowstwa zložil před ewangelskim konsistorstwom w Münster we Westfalskej w l. 1939, druhe pak 1941 w Bremenje. Wot l. 1948 hač do l. 1950 bu won z du- chownym w Njeswaćidle. wot l. 1950 hač dotal z fararjom w Mi- nakale.

Poršicy. W postnym času tutoho lěta bu farski wikar Jan Poetzsch w Poršicach zapokazany. Farski wikar Poetzsch je němskeho po- choda a chcemy so nadźijeć, zo wón serbsku řeč hišće nawuknje. Prjedawši farar Poršičanskeje wo- sady, Kurt Handrik, je zašu nje- dželu swoje sydomydesaćiny swje- čil (24. 4. 1885 do 24. 4. 1955). Farar Handrik je so w Rudžanskej šuli narodžil. 24. měrca 1912 bu za du- chowneho swjećený. Do přenjeje wojny bu won w l. 1912 a 1913 z duchownym we Łupoji, wot l. 1913 hač do l. 1915 skutkowaše jubilar jako farar tohorunja we Łupoji, doniž jeho za fararja po f. Birnichu do Klukša njewotwo- lachu. hdžež hač do l. 1926 wo- sta. Wot 1926 hač do l. 1954 slu- žeše swěru Poršičanskej wosadze hromadze z Budyšinkom, kiž wot l. 1928 njeje dale samostatna wosada. ale so wot Poršic sobu zastara.

Rakecy. Staru dodžeržanu cyrk- winsku třechi kryja nětko z no- wymi cyhelemi. Nadzijamy so, zo budže tuto nuzne džélo borze do- konjane a zo so wšo bjez njezboža dočini.

Smječkency. Smječkěčanska ew- lutherska wosada, kotraž leži w přewažnje katolskej wokolinje. ma nětko tež swoju sotrownju. Ewan- gelska sotra pomha tež sobu w Pančičanskim ambulatoriju.

Woslink. Farske městno we Wo- slinku bu hižo wjacj kroć wupi- sane, ale hač dotal hišće žaneho naslědnika za fararja n. w. Wicež- ka njedóstachu. Bohudžak je farar Wicežk hišće jara čily a strowy tak, zo móže tuchwilu wosadu Wó- slink hišće wobstaráč. Spominaj- my na hrono tutoho lěta 1955: „Žně su wulke, ale mało je džěla- čerjow, tohodla prošće knjeza žnjow, zo by wón džělačerjow do svojich žnjow poslal.“ (Sćenja swj. Mateja 9. 38).